

[Kai Moltke.]

gennemføres til udligning af forsikringsbidrag el. lign., og så henvises der til § 43 i den varige lov om leje. Jeg må sige, at af gammel vane bliver jeg altid nysgerrig, når jeg ser en paragraf refereret. Det blev jeg også i dette tilfælde. Hvad står der så i § 43 i den lov, der også skal gælde efter normaliseringsperioden? Der står, at ejendomsskatter systematisk også i fremtiden skal fordeles på lejerne, altså selv under forhold, hvor man har den frie prisdannelse og den frie boligmasse. Her må jeg virkelig udbede mig en korrektur, når man nu snakker om ejendomsskatterne. Det har været slemt nok siden 1937 og til nu, men hvad medfører boligforliget blandt andet? Man kan jo se ligningschef Vangs erklæring i Skatteborgeren — ikke det sidste nummer, men det forrige — hvor det fastslås, at mens ejendomspriserne før var en 10-11 gange den årlige husleje, er de nu nået op til en 16-17 gange. Er der nogen her i salen, som med hånden på hjertet tør hævde, at hvis man her så at sige grundlovsmæssigt for de kommende 8 år indfører, at enhver stigning i ejendomsskatterne skal udredes af lejeren — den, der ikke ejer noget — medens den, der ejer, skal fritages, at det så skulle kunne dæmpe presset på yderligere stigninger?

Jeg tror, at det ikke alene vil være i regeringspartiets, men også i de øvrige forligspartiets interesse, at man ser den kendsgerning i øjnene, at her er en uretfærdighed, at her er noget, som er i modstrid med den målsætning, som man proklamerede før valget, og at man så stryger ejendomsskatternes automatiske fordeling på lejerne i begge udgaver af lejeloven. For ellers får man det indtryk, at den næste store reform, som kan opstå ved en firkant eller en trekant, vel bliver det, at lejerne fremtidig også får det overdraget at dække grundejernes personlige skatter, for hvorfor dække den ene skat for den ene part og så overlade resten udækket for de mennesker, som får en fordobling af lejen?

Ja, sådan kunne jeg fortsætte med denne lejelovgivning; men jeg tager blot nogle af de mest principielle spørgsmål frem. Her må jeg sige, at vi er saglige mennesker i socialistisk folkeparti og har været det hele

tiden. Vi stemte for loven om rentesikring, vi stemte for loven om licitation, og vi plejer at sortere ethvert lovforslag og vor stillingtagen dertil efter dets indhold. Det ville virkelig gøre mig meget ondt, om vi ikke kunne få indført sådanne ændringer i loven om boligsikring, at den kom til at fungere bedre, og at vi kunne komme til at stemme for forslaget. Jeg er også helt klar over, at vi også i fremtiden, efter den 1. april, skal have en lejerbeskyttelse, og jeg vil lægge megen vægt på, at man fjerner de skønhedspletter, jeg har nævnt, så at vi vil være i stand til at stemme for denne lovgivning, hvad der er vort ærlige forsæt.

Når vi taler om boligforliget, er det jo netop ud fra disse synspunkter. I den forbindelse må jeg med glæde hilse, at boligministeren over for en række punkter i problemer, der er rejst af os, allerede har indtaget en særdeles forstående holdning til tingene. Det drejer sig om beboerindskudene i de sociale selskaber. Jeg tror såmænd, at det samlede folketing bortset fra os selv hele tre gange har forkastet forslag om at bringe disse beboerindskud ned under den ene eller den anden form. Nu lader det til, at der er velvilje i den del af salen over for, at vi her skal have en ordening, som bedrer tingene, fordi det, som det er sagt før, drejer sig om, hvilke mennesker der skal flytte ind i det rentesikrede byggeri, hvor lejen er bragt ned. På samme måde er der jo — nu skal jeg ikke opremse det her — fremsat en række andre forslag til forbedringer, som vi er nået til gennem forhandlinger og ikke uden inspiration fra socialistisk folkepartis side. Så her skulle der jo ikke være vanskeligheder. Vort arbejde vil som hidtil være sagligt og gå ud på at opnå forbedringer.

Hvori ligger problemet om boligsikringsordningen? Det ligger i, at hvis man tager den skattepligtige skatteindtægt som udmålingsgrundlag med hensyn til boligsikringstilskud, kommer ordningen til at lide af alle de samme skavanker som den skattelovgivning, regeringen tog valg på, og som man nu er ved at rette på. Derfor er jeg glad for, at man nu overvejer et andet grundlag end den skattepligtige indtægt, idet det nu foreslåede i praksis jo betyder, at de, der kan snyde skattevæsenet mest,